Raad van State

200708340/1.
Datum uitspraak: 25 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/11065 van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 31 oktober 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 februari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 31 oktober 2007, verzonden op 2 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 30 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

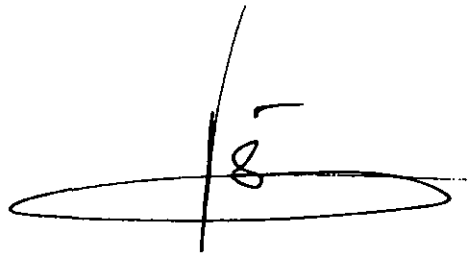
w.g. Roemers
lid van de enkelvoudige kamer

w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 januari 2008

91-566.
Verzonden: 25 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

11

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer, enkelvoudig
Nevenzittingsplaats Rotterdam

Reg.nr.: AWB 07/11065
V-nummer

Inzake: ciser,
gemachtigde mr. J. van Veelen – de Hoop, advocaat te Rotterdam,

tegen: **de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie**, verweerder,
gemachtigde mr. F. Boone.

I Procesverloop

1 Eiser, geboren op en van Sierraleoonse nationaliteit, verblijft naar eigen zeggen sedert 8 of 9 november 2001 als vreemdeling in de zin van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) in Nederland. Op 23 november 2001 heeft hij een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 19 juni 2002 is eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verleend op grond van artikel 29, eerste lid onder d, van de Vw 2000, geldig van 23 november 2001 tot 23 november 2004. Op 23 augustus 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend om verlenging van zijn verblijfsvergunning. Deze aanvraag is door verweerder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000. Op 5 september 2006 heeft verweerder het voornemen kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Op 21 november 2006 heeft eiser zijn zienswijze hierop naar voren gebracht. Bij besluit van 12 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

2 Op 12 maart 2007 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn aangevuld bij brief van 9 mei 2007. Verweerder heeft op 10 juli 2007 een verweerschrift ingediend.

3 De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 7 augustus 2007. Ter zitting is verschenen eiser in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde. Tevens is verschenen L. Bah, tolk.

II Overwegingen

1.1 Ingevolge artikel 33, onder a, van de Vw 2000, is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

1.2 Ingevolge artikel 34 van de Vw 2000, kan de aanvraag als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, afloopt een grond als bedoeld in artikel 32 voordoet. Gelet op de aanvraagdatum van de

verblijfsvergunning op grond van artikel 28 van de Vw 2000 is het artikel zoals dit gold voor 1 januari 2007 van toepassing.

1.3 Ingevolge artikel 32, eerste lid aanhef en onder c, van de Vw 2000, kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging worden afgewezen indien de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 is komen te vervallen.

1.4 Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:
a. die verdragsvluchteling is;
b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

1.5 Ingevolge artikel 31, eerste lid van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gebaseerd op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.6 Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

1.7 Artikel 31, tweede lid, aanhef, en onder f van de Vw 2000, bepaalt dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2 Verweerder heeft de aanvraag van eiser afgewezen omdat de grond voor verlening van de aan hem verleende verblijfsvergunning is komen te vervallen. Bij brief van 16 september 2002 heeft verweerder de Tweede Kamer bericht dat het categoriale beschermingsbeleid ten aanzien van Sierra Leone is beëindigd. Verweerder heeft vervolgens beoordeeld of eiser in aanmerking komt voor vergunningverlening op een van de andere gronden van artikel 29 van de Vw 2000, zowel ten tijde van de asielaanvraag, als ten tijde van het niet verlengen van zijn vergunning. Verweerder stelt zich op het standpunt dat geen recht op toelating bestaat op grond van het eerste lid van artikel 31 van de Vw 2000 in samenhang met het tweede lid, aanhef en onder f van dat artikel. Verweerder legt hieraan ten grondslag dat het relaas van eiser niet geloofwaardig is.

3.1 Eiser heeft aan zijn asielaanvraag - kort weergegeven – ten grondslag gelegd dat de rebellen een aanval hebben gepleegd op de boerderij waar hij woonde. Bij deze aanval zijn eiser en zijn vader meegenomen naar het rebellenkamp en aldaar een tijdlang vastgehouden. Eiser en zijn vader zijn gedwongen werkzaamheden voor de rebellen uit te voeren, onder meer het delven van diamanten. De vader van eiser is gedood toen hij werk weigerde. Tijdens een aanval van een regeringsvliegtuig is eiser ontsnapt. Daarna is hij door de kamajoors gevangen gehouden, waar hij later ook is ontsnapt. Eiser heeft Sierra Leone per schip verlaten.

3.2 Eiser kan zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. Hij voert daartoe – samengevat weergegeven - onder meer aan dat bij zijn binnenkomst in Nederland niet is getwijfeld over zijn nationaliteit of reisroute. Verweerder kan dan nu niet doorslaggevend achten dat hij geen documenten heeft overgelegd en onvoldoende gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over zijn reisroute. Eiser acht dit in strijd met het vertrouwensbeginsel en rechtzekerheidsbeginsel. Eiser hoefde niet te verwachten dat hij na zes jaar hierover nog bewijzen diende over te leggen. Eiser stelt dat hij nooit over identiteitsdocumenten heeft beschikt. Eiser beroept zich op de samenwerkingsplicht van artikel 4 van de van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Definitierichtlijn). Verweerder heeft tijdens de gehoren onvoldoende doorgevraagd. Als gevolg van spanningen is eiser niet in staat is geweest gedetailleerde verklaringen af te leggen. Eiser verwijst in dit verband naar de uitspraak van het Committee against Torture (CAT), van 22 januari 2007, 279/2005 (JV 2007/162). Zijn relaas moet geloofwaardig worden geacht. Uitzetting naar Sierra Leone is dan ook in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Dit volgt uit de informatie in het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 2001. Eiser stelt dat hij zich op grond van zijn gedwongen verblijf bij de rebellen en zijn aanwezigheid bij de moord op zijn vader kan beroepen het traumatabeleid. De veiligheidssituatie in Sierra Leone is nog steeds onzeker, getuige de informatie van Human Rights Watch 2006. Uit het rapport van SFH van 27 september 2005 blijkt dat er bijna geen psychiatrische behandelmogelijkheden zijn in Sierra Leone. Het ambtsbericht zegt hier niets over. Eiser stelt dat van hem niet gevergd kan worden om terug te keren naar zijn land van herkomst.

4 De rechtbank overweegt het volgende.

4.1 Ten aanzien van de stelling van eiser dat hem ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is onthouden, overweegt de rechtbank het volgende.

4.2.1 De rechtbank stelt vast dat ten tijde van binnenkomst van eiser in Nederland ten aanzien van Sierra Leone een categoriaal beschermingsbeleid gold. Op grond daarvan is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning op de d-grond. Conform de toetsingswijze van verweerder zoals uiteengezet in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 28 maart 2002, (JV 2002, 153) wordt, ingeval van vergunningverlening op de d-grond, de vraag of eiser bij binnenkomst aanspraak kon maken op vergunningverlening op de a, b of c grond van artikel 29, eerste lid van de Vw 2000 beoordeeld bij de eventuele intrekking of bij het niet verlengen van de verleende vergunning.

4.2.2 De in dit geval uitgevoerde beoordeling is conform deze werkwijze verricht. Verweerder heeft alsnog beoordeeld of eiser destijds, bij binnenkomst, in aanmerking zou zijn gekomen voor vergunningverlening op een van de overige gronden van artikel 29, eerste lid van de Vw 2000. In dat kader komt verweerder het recht toe om eveneens een oordeel te geven over de vraag of eiser kan worden verweten geen documenten te hebben overgelegd en over de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de reisroute en het asielrelaas. De verlening van een vergunning op de d-grond houdt, zoals verweerder ter zitting heeft uiteengezet, alleen een acceptatie in van de opgegeven nationaliteit. De rechtbank volgt verweerder hierin. Eiser kan verondersteld worden bekend te zijn met de toetsingwijze van verweerder nu die in de jurisprudentie uitvoerig aan de orde is gekomen. Eiser heeft er rekening mee kunnen houden dat zijn asielrelaas alsnog in volle omvang zou worden beoordeeld. Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt dan ook niet.

4.2.3 Verweerder heeft artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser tegengeworpen. Ingevolge de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2003 (AB 2003, 286) behoort de toepassing van voornoemd artikel tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan de rechtbank die beoordeling slechts terughoudend toetsen. Niet in geschil is dat eiser geen documenten heeft overgelegd. De rechtbank overweegt dat verweerder eiser heeft tegengeworpen dat eiser niet in het bezit was van een geldige identiteitskaart. Verweerder heeft verwezen naar de informatie in het Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 25 april 2005, waarin staat vermeld dat er sinds augustus 2000 een nieuw systeem geldt waarbij het voor personen boven de 16 jaar verplicht is een identiteitskaart aan te vragen. De rechtbank stelt vast dat in het Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone is aangegeven dat aanvraagformulieren voor een identiteitskaart uitsluitend in en kunnen worden ingediend. In augustus 2000 is de eerste fase gestart met de afgifte van identiteitskaarten aan het overheidspersoneel. In januari 2001 is de tweede fase van start gegaan, voor de overige burgers. Sinds 2004 worden geen nieuwe identiteitskaarten meer afgegeven. Gelet op deze informatie acht de rechtbank het niet reëel om eiser, die reeds in 2001 Sierra Leone heeft verlaten het ontbreken van een identiteitskaart tegen te werpen. In dit kader neemt de rechtbank eveneens in aanmerking dat verweerder heeft aangegeven dat niet wordt getwijfeld aan de nationaliteit van eiser, hetgeen ook volgt uit de aan eiser verleende vergunning op de d-grond. Verweerder heeft het ontbreken van identiteitsbewijs gelet op het voorgaande dan ook niet in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen.

4.2.4 Verweerder heeft eiser eveneens het ontbreken van reisdocumenten tegengeworpen. In paragraaf C1/5.8.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 is – voor zover thans van belang – vermeld dat in het geval een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, hij blijk geeft van de wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de vreemdeling is toe te rekenen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute. Volgens verweerder mag van eiser in alle redelijkheid worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de buitenkant, dan wel de naam van het schip, data van vertrek en aankomst, de lading van het schip, de naam van de kapitein en de namen van de mensen die eiser tijdens zijn reis zouden hebben bijgestaan. Eiser is hier niet toe in staat gebleken. Eiser heeft aangevoerd dat hij als verstekeling geen reisdocumenten in zijn bezit heeft gehad. Eiser is in het donker aan boord van het schip

gesmokkeld en was tijdens zijn vlucht zeer gespannen. De rechtbank is van oordeel dat ook indien wordt aangenomen dat eiser zijn reis als verstekeling heeft gemaakt, verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser onvoldoende gedetailleerde en verifieerbare informatie over zijn reisroute heeft gegeven. De stelling dat eiser dit niet kan worden aangerekend, aangezien eiser als gevolg van de gestelde gebeurtenissen (de moord op zijn vader en zijn gedwongen verblijf bij de rebellen) zodanig getraumatiseerd was dat hij daardoor niet concreet kon verklaren, volgt de rechtbank niet. De rechtbank overweegt daartoe dat de medische gegevens die eiser in kader van de onderhavige procedure heeft overgelegd daar geen aanknopingspunten voor bieden. Ook overigens zijn daarvoor naar het oordeel van de rechtbank geen aanknopingspunten. Het beroep van eiser op de uitspraak van het CAT van 22 januari 2007 gaat evenmin op, nu in die zaak vaststond dat klaagster was onderworpen aan marteling (verkrachting). Geen sprake is van een gelijk geval.

4.2.5 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder de omstandigheid dat eiser geen documenten, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000, heeft overgelegd dan ook terecht betrokken bij de beoordeling van de asielaanvraag van eiser.

4.2.6 Het voorgaande heeft tot gevolg dat in het relaas van eiser geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Dit betekent dat van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht moet uitgaan om als geloofwaardig aangemerkt te kunnen worden.

4.2.7 Verweerder heeft zich omtrent het asielrelaas van eiser op het standpunt gesteld dat eiser summiere en vage verklaringen heeft afgelegd. Zo heeft eiser niet kunnen zeggen wanneer de gestelde inval van de rebellen op zijn boerderij in precies heeft plaatsgevonden. Eiser weet alleen dat dit plaatsvond in het begin van het jaar 1998. Evenmin kan eiser de naam noemen van de rebellengroepering door wie hij zou zijn opgepakt. Daarnaast heeft eiser vage en summiere verklaringen afgelegd over zijn verblijf bij de Kamajors. Eiser kan geen informatie geven over de naam van de leider van de Kamajors, de duur van zijn verblijf en de persoon met wie hij opgesloten zou hebben gezeten. Evenmin strookt eisers relaas met hetgeen staat vermeld in het Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone van 8 juli 2002, paragraaf 3.4.1. Voorts heeft eiser over zijn ontsnapping aan de Kamajors heeft tegenstrijdige verklaringen afgelegd. De rechtbank is, gelet op het voorgaande, van oordeel dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert.

4.2.8 Ten aanzien van het beroep van eiser op artikel 4, eerste lid, van de Definitierichtlijn overweegt de rechtbank, onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 12 juli 2007 (JV 2007, 464), dat voor zover dit artikellid al een direct toepasbare norm zou inhouden, er geen grond bestaat voor het oordeel dat de hierin opgenomen samenwerkingsplicht verder strekt dan dat de vreemdeling in de gelegenheid wordt gesteld om elementen ter staving van zijn asielverzoek in te dienen en verweerder, na te hebben bezien in hoeverre deze elementen relevant zijn en aanleiding geven dit verzoek in te willigen, het resultaat van de beoordeling daarvan, voordat een beslissing wordt genomen, mededeelt aan de vreemdeling, zodat deze de mogelijkheid heeft eventuele gebreken te herstellen. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat dit in het onderhavige geval niet of onvoldoende is gebeurd. Het verwijt van vaagheid is door verweerder in het voornemen naar voren gebracht. In de zienswijze van 21 november 2006 en ook in het

gehoor van 29 januari 2007 heeft eiser de door verweerder geconstateerde vaagheden niet nader weten toe te lichten.

4.2.9 Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft. Dit oordeel geldt zowel voor de situatie ten tijde van de indiening van de asielaanvraag in 2001 als ten tijde van het bestreden besluit. Verweerder heeft derhalve terecht besloten tot onthouding van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

4.3 Hetgeen eiser heeft aangevoerd biedt geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser geen specifieke, hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk heeft gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat eiser bij gedwongen terugkeer naar Sierra Leone een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 van het EVRM. Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

4.3.1 Eiser heeft in dit kader tevens aangevoerd dat er in zijn land van herkomst bijna geen psychiatrische behandelingsmogelijkheden zijn. Voor zover eiser daarmee betoogt dat het op medische gronden niet verantwoord is voor hem om terug te keren naar Sierra Leone, overweegt de rechtbank dat dit beroep alleen opgaat indien sprake is van een situatie waarin bij het uitblijven van medische behandeling in het land van herkomst een medische noodsituatie ontstaat. Eiser heeft dit niet aannemelijk gemaakt. Niet is gebleken dat eiser onder psychiatrische behandeling staat. De door eiser overgelegde medische stukken (medische kaart huisarts uit 2002) bieden evenmin grond voor het oordeel dat sprake is van psychische problemen. Niet aannemelijk is gemaakt dat er bij uitzetting een medische noodsituatie dreigt.

4.4 Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard, die verband houden met de redenen van het vertrek van eiser uit het land van herkomst. Daartoe wordt overwogen dat eiser zich heeft beroepen op het traumatabeleid, met name vanwege de dood van zijn vader en zijn gedwongen verblijf bij de rebellen. Voorwaarde voor de toepassing van het traumatabeleid is evenwel dat de gestelde gebeurtenissen aannemelijk moeten zijn. Daaraan is in dit geval niet voldaan nu verweerder het relaas ongeloofwaardig heeft mogen achten. Verweerder heeft zich derhalve in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000.

5 Het beroep is derhalve ongegrond.

6 De rechtbank ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

III Beslissing
De rechtbank 's-Gravenhage,

rechtdoende:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.A. Poppe-Gielesen, rechter, en door deze en mr. I.M.L.J. Spierings, griffier, ondertekend.

De griffier, De rechter,

Uitgesproken in het openbaar op 31 oktober 2007

Rechtsmiddel
Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

Afschrift verzonden op: - 2 NOV. 2007

Rechtbank 's-Gravenhage BESTUURSRECHT

VOOR COPIE CONFORM
De griffier van de
rechtbank
te 's-Gravenhage

wnd

ADVOCATENKANTOOR VAN VEELEN-DE HOOP

Advocaat en procureur,
Mw. mr J. van Veelen-de Hoop
Mw. mr E. de Geus
Mw. mr G.J. Schipper-de Bruijn
Juridisch medewerkster,
Mw. I.M.P. Zimmermann

Bentincklaan 23
3039 KG Rotterdam
Tel.: 010 - 4768496
Fax.:010 - 2763921

FAXBERICHT

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 16113
2550 BC 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
30 NOV 2007
ZAAKNR. 200708340-1
AAN:
BEHANDELD: DD: PAR:

Per Fax nr. 070 - 365 13 80

Rotterdam, 30 november 2007

5352-A

Inzake : / MINISTERIE VAN JUSTITIE
Onze ref. : Hoger beroepschrift
Dossier nr. : A067328M4
IND nummer : 0111.21.2049

Mijne dames, heren,

In opgemelde zaak zend ik u bijgaand een hoger beroepschrift, ter behandeling.

In afwachting van uw berichten, teken ik,

Hoogachtend,

Mw. mr. E. de Geus

Advocatenkantoor Van Veelen-de Hoop is een samenwerkingsverband tussen mr J. van Veelen-de Hoop en mr G.J. Schipper-de Bruijn. Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat de beroepsaansprakelijkheidsverzekering van de behandelend advocaat wordt uitgekeerd.

ADVOCATENKANTOOR VAN VEELEN – DE HOOP

HOGER BEROEPSCHRIFT

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

Fax 070 – 365 13 80

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN
30 NOV 2007
ZAAKNR.
AAN:
BEHANDELD DOOR

Geeft eerbiedig te kennen:

Naam	:
Voornamen	:
Geboortedatum	:
Nationaliteit	: Sierraleonees
Verblijfplaats	:
Beslissing waarvan beroep	: Rechtbank Rotterdam, AWB 07/11065
Verzonden d.d.	: 2 november 2007
Kenmerk	: 0111.21.2049
CRV -nummer	:

te dezer zake woonplaats kiezende te 3039 KG Rotterdam aan de Bentincklaan 23, ten kantore van de advocaat en procureur Mr E. de Geus, die verklaart tot het instellen van dit beroep bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd (productie 1);

Appellant heeft op 12 maart 2007 beroep ingesteld tegen de beschikking van 12 februari 2007. Bij uitspraak van 31 oktober 2007, verzonden op 2 november 2007, heeft de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Rotterdam, het beroep ongegrond verklaard (productie 2).
Appellant is het niet eens met deze uitspraak en stelt hiertegen hoger beroep in.

Appellant wenst de navolgende grieven naar voren te brengen:

Grief 1:

Appellant is van mening dat de rechtbank een onjuiste toetsingsmaatstaf heeft gehanteerd, nu de aanvraag van appellant tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel werd afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en sub f van de Vw 2000. Appellant is van mening dat de Rechtbank ten onrechte onder 4.2.4 heeft geconcludeerd dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser onvoldoende gedetailleerde en verifieerbare informatie over zijn reisroute heeft gegeven. Appellant meent dat de Rechtbank heeft miskend dat aan verstekelingen over het algemeen geen informatie wordt verstrekt over de reisroute, de naam van het schip of de vlag waaronder het schip zou varen. Appellant meent voorts dat de Rechtbank ten onrechte voorbij gegaan is aan zijn psychische gesteldheid.

Grief 2:

Appellant is van mening dat de Rechtbank ten onrechte onder 4.2.7 concludeert dat hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen grond biedt voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert. Ten onrechte is de Rechtbank van oordeel dat verweerder het relaas van eiser ongeloofwaardig heeft mogen achten. Appellant meent dat de Rechtbank heeft miskend dat in de

ADVOCATENKANTOOR VAN VEELEN – DE HOOP

belevingswereld van appellant tijd geen enkele rol speelt. Appellant meent dat ten onrechte zijn asielrelaas is beoordeeld naar Nederlandse maatstaven zowel kwa beleving van tijd als naar de wijze waarop appellant heeft kunnen ontsnappen.

Grief 3:

Appellant meent dat de Rechtbank ten onrechte onder 4.3 concludeert dat bij terugzending er geen schending van artikel 3 EVRM dreigt. Eiser meent dat door de rechtbank is miskend dat er wel degelijk een schending van artikel 3 EVRM dreigt van de zijde van de ex-rebellen dan wel van de zijde van de bevolking. Appellant meent dat de rechtbank heeft miskend dat er ten aanzien van een mogelijke schending van er niet alleen een toetsing ex nunc moet plaatsvinden doch ook een toetsing ex tunc. Ten onrechte heeft de Rechtbank nagelaten artikel 3 EVRM ex tunc te toetsen.

Grief 4:

Appellant is voorts van mening dat de Rechtbank onder 4.4 ten onrechte concludeert dat verweerder het relaas, waaronder de gewelddadige dood van de vader van appellant en zijn verblijf bij de rebellen, ongeloofwaardig heeft kunnen achten en dat verweerder zich derhalve in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c van de Vw 2000.

Appellant is van mening dat de bestreden uitspraak op voornoemde grieven wegens in strijd zijn met het zorgvuldigheid- en motiveringsbeginsel, alsmede in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling, de rechtsbescherming in algemene zin niet in stand kan blijven.

REDENEN WAAROM

Appellant u verzoekt de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Rotterdam, d.d. 31 oktober 2007 verzonden op 2 november 2007 te vernietigen en het beroep gegrond te verklaren, alsmede verweerder te veroordelen in de kosten van deze procedure.

Kopie van dit beroepschrift heb ik gelijktijdig doen toekomen aan verweerder.

Rotterdam, 30 november 2007

Advocaat/gemachtigde

Mr E. de Geus